

Usmála se a vylovila z kapsy u kalhot svůj mobil. „Mám ji takovou teprve asi půl roku.“ Ukázala mi obrázek na pozadí své zamykací obrazovky: blondatá dívka s dlouhými vlasy a intenzivně modrýma očima, objímající Poppy.

Musela jsem dvakrát zamrkat, než mi došlo, že je to Nika. Ten samý hezký, pravidelný obličej, ale bez kroužku v nose, piercingu v obočí, černě orámovaných očí a hlavně bez nápadného černého sestřihu. Z výstřihu jejího světle modrého trička taky nekoukal žádný vytetovaný had. Ale nebyly to jen tyhle vnější věci. Ta dívka, která se na mě smála z fotky, neměla v pohledu ještě tu ostražitost. Nevěděla jsem, co mám říct, ale chtělo se mi brečet. Ne proto, že byla Nika na té fotce hezčí než teď, ne proto, že nemám ráda tetování nebo piercingy. Jen proto, že mi to najednou bylo tak jasné: Nika mi nevyprávěla žádné detaily a já se na ně taky neptala. Ale ať už její bývalý šéf udělal cokoli, stalo se to před šesti měsíci. Ten obrázek v mobilu je fotka z doby „předtím“.

„Jak jsem říkala,“ řekla a znovu mobil schovala. „Potřebovala jsem změnu.“

9. Bosky v parku

„Dobře, budu teď mluvit o tom slonovi, který tu kolem nás běhá.“

Podívala jsem se na Leona ze strany se zdviženým obočím. „Tady běží slon?“

Leon byl během našeho vystoupení v první řadě, po každém ze dvou čísel hlasitě jásal a byl první, kdo křičel po přídavku.

„Jo,“ řekl a přikývl. „A jsem si celkem jistý, že ho taky vidíš, protože je obrovský.“

„Hmmm,“ procedila jsem. Teprve před pár minutami jsem slezla z pódia, objala Jacka, Kláru a pár dalších, kteří kvůli mně přišli, a byla jsem ještě celkem v rauši. Moje hladina adrenalinu musela nejdřív klesnout, abych zvládla podobný rozhovor. Především proto, že jsem měla lehké podezření, co přesně tím slonem Leon myslí.

„Budu tedy muset vyjít z toho,“ pokračoval, „že ty ho *nechceš* vidět. A to tedy znamená, že s tímto tématem podstupuji nezanedbatelné riziko. Nadto s sebou nemám žádné uklidňující avokádo.“

Musela jsem se rozesmát. Leon mě vždycky rozesmál a všechno s ním bylo tak nějak uvolněné. Když jsem byla venku s Milem, zapomněla jsem někdy i dýchat, protože jsem se tak soustředila na to, abych byla dívkou, která se k němu hodí. Vzpomínám si na jeden večer, kdy jsme byli se skupinou jeho přátel v kině a v kavárně a když jsem přišla domů, byla jsem opravdu vyčerpaná. Ze zatahování břicha, z toho, jak jsem se snažila vždycky říct to správné a smát se ve správný okamžik.

„Tímto prohlašuju, že přijímám i uklidňující poukázky,“ odpověděla jsem. „Avokáda můžeš dodat později.“

„To je od tebe velkorysé,“ odpověděl Leon. „Tak ten slon se ptal nahlas a zřetelně: Proč se schováváš?“